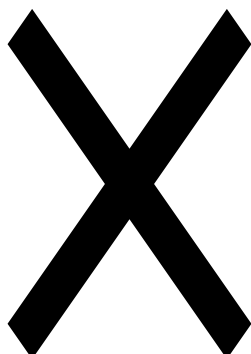

**PATRICIA OFELIA GHEORGHE
ȘI MAREA EI PASIUNE: POEZIA**

Numele domnișoarei pe care doresc să v-o prezint este Patricia Ofelia Gheorghe, are 19 ani și este a doua din cei cinci copii ai familiei Gheorghe. Pasiunea pentru poezie a Patriciei Ofelia a început să ia formă în clasa a șaptea, când compunea versuri fără să conștientizeze că putea realiza mai mult. Evenimentul care a determinat-o să se exprime în acest fel a avut loc în vara care a urmat acestei clase, la Băișoara, unde participa la o tabără-concurs alături de echipa Clubului Copiilor Sector 1, București.

În Anul 2014 trei dintre poeziile scrise de ea au fost publicate în Antologia de poezie Emoție de Vers, iar în anul 2016 a publicat un grupaj de poezii, alături de cei patru frați și de colegii ei, în Antologia Fără Titlu, ediții îngrijite de mine.

Fiind pasionată de cuvinte și de limbile străine, în care a observat o muzicalitate anume, a participat, în timpul liceului, la Olimpiada de limba germană modernă și, în clasa a IX-a, a concurat la faza națională, unde a obținut atât premiul I, pentru proiectul în echipă, cât și mențiune la proba individuală. De asemenea, în fiecare an a concurat la Olimpiada de limba engleză, obținând atât premiile I și al II-lea, cât și premiul al III-lea și mențiune.

În prezent, pasiunea pentru poezie coexistă cu cea pentru muzică și cu cea pentru limbile străine, fiecare călăuzind-o și dezvăluindu-i noi moduri în care să se raporteze la lumea din afară, dar și feluri prin care cea din interiorul ei să se extindă. Acestea îi arată că întotdeauna este loc de mai mult și că ea este „precum o scoică înăuntrul căreia se poate forma prețioasa perlă care îi va face fericiți pe cei din jur”. Doamne ajută să putem purta cât mai multe șiraguri de perle care să ne facă fericiți!

MAGDA BĂCESCU

AȘ SFÂȘIA CORTINA

În spatele cortinei, oare câți nu se schimbă?
Mai toți de-ndată-și lasă masca să se prelingă,
Apoi eliberează tot haosul din ei
Și nu mai sunt nicicum acei mici, firavi miei.

Se schimbă, se transformă în creaturi feroce
Și iese la iveală înfățișarea lor atroce,
Cu colți și gheare aspre, cu ochi în care arde

O ură nepătrunsă de-acele priviri oarbe.

De-abia atunci începe adevăratul, crud spectacol,
Iar spectatorii nu-s - lipsesc ca prin miracol,
Numai cortina știe ce-ascunde, ce păstrează
Și-orice lumină ea de-acolo-ndepărtează.

Deschideți-vă ochii și sfâșiați cortina,
Priviți monștrii în față, nu-ndepărtați oglinda!
Acceptați adevărul și apoi încercați
Să nu mai amăgiți - pe voi ori pe ceilalți!

FURTUNĂ

Pășind domol pe marea clocotitoare,
Am izbândit în lupta cu valurile care,
Tânguitoare și tulburi, neliniștea și-o varsă,
Răzbătând cu ecou și chemându-mă, parcă
Inima să le-o-ncredințez fără ezitare,
Cerându-mi să uit de călătoria-mi spre zare,
Infinitul albastru să nu îl mai cercetez,
Adâncimii mării visul să mi-l abandonez.

Om sunt și știu că marea cu ale ei valuri
Firava-mi făptură o poate despărți de idealuri;
E, însă, chiar și pentru ea, cu neputință,
Liniștea gândurilor să o-nvăluie cu necredință;
Indiferent de câte valuri vor voi să mă înghită,
Acestea vor pieri, căci orizontul pe nume mă strigă.

MOARTE PE LAC

O lebădă neagră plutește ușor
Pe-un lac singuratic, plin numai de dor.
Doar ea mai animă acest trist peisaj,
Creând umbre negre precum propriul penaj.

Pe apa cea moartă plutesc nuferi albi,
Fantome sinistre cu lacrimi pe-obraji,
Ce-și plâng moartea crudă cu murmure seci,
Ce zguduie liniștea împrejurimilor reci.

O ceață coboară din cer peste lac
Și nu se zărește măcar un copac,
Iar lebăda simte că lacul e viu
Și luptă să plece din locul pustiu.

Să zboare nu poate, căci ceața e-un zid
Ce-o ține captivă și suferind,
Un strigăt îi scapă din gâtul firav,
Atunci când cunoaște adevărul cel grav.

Apa cea neagră pe care plutea

Devine doar smoală, densă și grea,
Ce-o ține temeinic și înspre străfund
O cheamă cu șoapte ce-n suflet pătrund.

Iar moartea învinge viața din nou,
Căci trupul îi e coborât în cavou,
Printre alte oase și pene ce-ascund
Strigăte stinse din veac, de demult.

Și iar este liniște pe lacul pustiu,
Sub care se-ntinde un trist cimitir,
Iar lacul așteaptă să vină în zbor
Frumoasele păsări, să-i dea viața lor.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*